

MENNYORSZÁG VÁRHAŦ

finep
selection

CALLY TAYLOR

Többszörös díjnyertes szerző

CALLY TAYLOR

MENNYORSZÁG
VÁRHAŦ

GALLY TAYLOR

MENNYORSZÁG
VÁRHAŦ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Cally Taylor
A mű eredeti címe: Heaven Can Wait

A művet eredetileg kiadta:
Orion, an imprint of the Orion Publishing Group Ltd.,
an Hachette UK Company

Copyright © Cally Taylor 2009

Fordította: Molnár Edit
Szerkesztette: Kurucz Katalin
Borító: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 436 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Szegedi Marcsi
Korrektorok: Schmidt Zsuzsa, Széll Katalin
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Szüleimnek

1. FEJEZET

MIT TENNÉL, HA MEGTUDNÁD, hogy nemsokára meg fogsz halni?

a) Sikoltozni kezdenél, és mindenkit mozgósítanál a közvetlen környezetedből?

b) Senkinek sem szólnál a dolgról, otthon viszont kiborulnál?

c) Úgy tennél, mintha mi sem történt volna?

Nos, ami engem illet: én felhúztam a bugyimat, és bögni kezdtem.

Már egy hete aggódtam az egészségem miatt. Kimerült voltam, feldagadt a bokám, a pisim pedig olyan habos volt, mint valami sárga kapucsínó. A kezemben szorongatott papírlap szerint ez csak egyet jelenthetett: gyógyíthatatlan, valószínűleg halálos betegségben szenvedek.

Alig két nap volt hátra az esküvőmig, és „a kellemetlen hír bejelentése a vőlegényemnek”-tétel speciel nem szerepelt a rám váró teendők végtelen listáján. De muszáj volt beavatnom Dant. Az internet szerint hetente kétszer is be kell mennem a kórházba, ahol dializáló gépre kötnek, sőt, idővel talán szervátültetésre is sor kerül. Ezt senki sem tudná könnyen megemészteni.

Légy erős, Lucy, mondtam magamban, miközben kinyitottam a nappali ajtaját. Meg tudod csinálni! Légy erős!

Dan a kanapén heverészett, és egy természetfilmet nézett, egy hosszú lábú sárga pókfaj párzási szokásairól. Kezét összekulcsolta a tarkóján, fekete haja kócos, az álla pedig borostás volt. A csípőfarmerét meg a kedvenc pólóját viselte – egy kopott, fekete Jimi Hendrix-trikót, amely jól kiemelte széles vállát és izmos karját. Dan már csak ilyen volt: bármilyen szakadt cuccot kapott is magára, mindig fantasztikusan nézett ki. Nem mintha sokat törődött volna a külsejével. Nem ismertem nála szerényebb embert – ami még tovább fűtötte a szerelmemet.

Amikor beléptem a szobába, Dan felhúzta hosszú lábát, hogy helyet csináljon nekem a kanapén, de én inkább a karfára kuporodtam le. Amikor a nőstény pók leharapta a hím fejét, hogy aztán a párja többi részét is felfalja, Dan rám vigyorgott. Barna szeme kajánul csillogott.

– Ha választanom kellene, hogy szex után lefejezzenek-e, vagy három órán át beszélgessenek velem, gondolkodás nélkül az előbbire szavaznék.

Meglepődött, hogy nem nevettem a viccén, és inkább a kezemre szegeztem a tekintetemet, és babrálni kezdtem az eljegyzési gyűrűmmel. Jaj, istenem, vajon hogyan fogadja majd a hírt? Sírni fog? Vagy kiabálni? Elájul? Vagy valami még borzasztóbb dologra vete-medik?

– Dan! – szólaltam meg. – Valami fontosat szeretnék mondani!

– Mi történt? – kérdezte Dan, továbbra is a képernyőre szegezve a tekintetét.

– Rossz hír.

– Az esküvővel kapcsolatos? – Dan lehalkította a tévét, oldalra fordult, és felnézett rám. – Mi van már megint? A cukrász rózsá helyett liliomot tett a torta tetejére?

Mély levegőt vettem.

– Azt hiszem, előrehaladott stádiumban lévő vesebajban szenvedek!

A távirányító hangos koppanással ért földet, ahogy Dan hirtelen felült és megragadta a kezem, teljesen összegyűrve az internetről ki nyomtatott papírlapot.

– Micsoda?! – kérdezte, az arcomat fürkészsze. – Nem is mondtad, hogy orvosnál voltál.

– Nem voltam orvosnál.

– Akkor honnan veszed, hogy vesebeteg vagy?

Megszorítottam a kezét, és a hüvelykujjammal végigmasszíroztam az ujjait. Dan nyilvánvalóan nem akarta elfogadni a tényt. Az internetnek hála, fel voltam készülve erre a reakcióra.

– Mert utánanézttem a tüneteimnek a neten.

Dan komoran simította végig az állát a kezével.

– Milyen tüneteid vannak?

A tévére meredtem. Kellemetlenül érintett, hogy a barátommal kell megtárgyalnom a vizeletem minőségét. Ilyesmiről még hét év együttjárás után sem szokás beszélni.

– Habos a pisim – feleltem. – Buborékok vannak benne, és az internet szerint a habos vizelet vesebajra utal.

Dan akkorát nevetett, hogy lecsúszott a kanapéről, és a padlón ért földet. Tátott szájjal meredtem rá, majd előrehajoltam, és rácsaptam a karjára – teljes erőből.

– Most mit röhögsz, Dan? Hagyd abba! Egészen megijesztesz.

Dan felkönyökölt, és megfogta a kezem.

– Bocs, Lucy, csúnya dolog kinevetni téged, most, hogy fél lábbal már a sírban vagy. Mikor kezdődtek ezek az úgynevezett tünetek?

Gyors fejszámolást végeztem.

– Kábé egy hete. Nem, pontosan egy hete. Múlt pénteken.

– És mit vettünk pénteken? Amire azt mondtad, hogy nem bírsz meglenni nélküle?

Kiszabadítottam magam Dan szorításából, és dühösen meredtem a szerelmemre. Tessék, én kiöntöm neki a szívemet, ő meg a nagybevásárlásról tesz fel keresztkérdéseket. Mi a franc ütött belé?!

– Nem tudom, Dan. Mit vettünk?

– Új vécéillatosítót, ami egy pillanat alatt leoldja az összes vízkövet.

– És?

Dan felvonta a szemöldökét.

– Nem te vagy az egyetlen, akinek egy hete habzik a vizelete.

– Mi?!

– Lucy, te mamlasz! – bökött oldalba Dan. – A vécéillatosítóra pisilsz. A csésze elejére tetted föl. Kiáll az egész. Attól habzik a pisid!

Elképedve meredtem rá.

– Akkor nincs vesebajom?

– Nem, Lucy – emelte égnek a tekintetét Dan. – Nincs!

Kitört belőlem a nevetés.

– Úristen! – kapkodtam levegő után. – Mekkora hülye vagyok!

Dan visszapattant a kanapéra, és magára rántott a karfáról. Rám mosolygott, és kisimított egy hajtincset az arcomból.

– Mi lenne velem nélküled, Lucy Brown? – mondta, majd lágyan megcsókolt.

A két kezem közé fogtam az arcát, és viszonztam a csókot. Úgy éreztem, ennél már nem is lehetne tökéletesebb az életem.

Igazam volt. Másnap estére meghaltam, de nem vesebajban.

2. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL MOSOLYOGVA ÉBREDTEM. Dan összegömbölyödve feküdt mellettem, a paplan lágyan cirógatta a bőrömet. Dan még aludt: hosszú, fekete szempillái meg-megrebbentek. Hüvelykujjammal végigsimítottam az arccsontján, majd lágyan szájon csókoltam.

– Dan – súgtam oda neki –, holnap összeházasodunk.

Dan mocorogni kezdett, átvette súlyos karját a mellkasomon, és magához vont.

– Szeretlek – dünnyögte.

– Én is szeretlek. – Óvatosan letoltam magamról a karját, és az oldalamra fordultam. Tíz óra volt. Tíz óra! Felkaptam a szörnyűségesen hosszú listámat az éjjeliszekrényről, és panaszosan felnyögtem. Alig pár tételt sikerült csak kipipálnom, a következő teendők még előttem álltak:

a) Megírni az ültetőkártyákat. Úgy döntöttem, a brightoni tengerpartról „kölcsonvett” kavicsokra fogom ráírni a neveket, ezüst filctollal.

b) Befejezni a virágdíszeket (hosszú szárú liliomok üvegvázában).

c) Felhívni a fotóst, és megbeszélni vele a beállításokat. Még mindig nem tudtam eldönteni, nem túl nyálas-e, ha Dan szerelemittasan csodálja a jegygyűrűmet. A lista túl hosszú volt ahhoz, hogy mindent egyedül intézzek el. Dannek is segítenie kell. Hátrapillantottam, ám Dan édesdeden hortyogott – a szája félig nyitva, arcát a párnájába fúrta. Az arcán éktelenkedő gyűrődések ellenére is piszok jól nézett ki – alig bírtam levenni róla a szemem.

Már a megismerkedésünkkel tudtam, hogy Dan lesz a férjem. Vagyis – a pontosság kedvéért – az első randevűnk felénél. Az én javaslatomra beültünk a közeli művészmoziba, de a film olyan unalmas volt, hogy majdnem belealudtam.

– Érdekes film – jegyezte meg később Dan. – Nagyon, ööö, hosszú.

Nem akartam, hogy azt higgye, én is olyan unalmas vagyok, mint a film, ezért megpróbáltam menteni a menthetőt, és felvettem, hogy együnk valamit. Amikor Dan azt felelte, akkor vegyünk valami kaját, és együk meg nála, nem kellett sokáig gyözködni. Még nem volt minden veszve. Még volt időm lenyűgözni Dant a sziporkázó humorommal és a színes egyéniséggemmel.

Útközben udvariasan elbeszélgettünk, majd leültünk az elnyűtt kanapéra, és némán tömtük magunkba a csirkés pirított tésztát. A jóízű rágást és nyeléseket leszámítva síri csönd honolt a szobában, és már éppen kezdtem elengedni magam – amikor vészjósólóan megkordult a gyomrom. A francba! Az izgalom hevében elfelejtettem, milyen hatással van a kínai kaja az emésztőrendszeremre. A hasam a duplájára puffadt – féltő volt, hogy pillanatokon belül szétreped a nadrágom. Nem lenne valami vonzó látvány. Mocorogni kezdtem, hogy csökkentsem a hasamra nehezedő nyomást.

– Akarsz zenét hallgatni? – kérdezte Dan, szórakozottan a vil-lájára tekerve a térszaszálakat, és ügyet sem vetve szorult helyze-temre.

Hát persze, igen, az nagyon jó lenne. Talán egy kis séta segít.

– Hogyne – feleltem, azzal felpattantam, és stikában behúztam a hasamat. – Közlöm önnel, Mr. Harding, hogy kitűnő a zenei íz-lésem.

Dan abbahagyta az evést, és rám mosolygott.

– Tényleg? Hát akkor nyugózz le!

– Rendben.

Miközben átvágtam a szobán, éreztem, hogy Dan a fenekemet stíröli.

– Hmm, lássuk, mi a kínálat – szólaltam meg a legbennfen-tesebb hangomon. A felül lévő CD-k számomra kicsit túl heavy metálosak voltak, így hát leguggoltam, hogy a többit is megnéz-zem.

És fingottam egy nagyot.

Olyan hangja volt, mint a nőstényét hívó elefánt trombitálásá-nak, csak sokkal-sokkal ércesebb.

Megdermedtem. Ha nem mozgolódom annyit, nem lett volna semmi baj. (Istenem, add, hogy Dan ne hallja meg!) Lángoló ar-comra szorítottam a tenyeremet, és kimondtam a legelső dolgot, ami az eszembe jutott:

– Hogy recseg ez a parketta!

Dan fetrengett a röhögéstől. Úgy nevetett, hogy potyogtak a könnyei. Azt hittem, sosem hagyja abba. De aztán belőlem is ki-robbant a nevetés. Dan idéetlen, önfeledt vigyora és szinte gyere-kes vihogása fakasztott kacajra. De miért is szomorkodtam vol-na? Tudtam, ha Dan képes volt elérni, hogy jót nevessek magamon,

miközben legszívesebben a föld alá bújtam volna szégyenemben, akkor velem akarom leélni az életem!

Elszakadtam az alvó Dan arcának látványától, majd összehajtogattam és az éjjeliszekrényre tettem a listát. A teendők várhatnak, legalábbis pár percig, amíg elintézek valamit. Óvatosan kimásztam az ágyból, és a szemközti ruhásszekrény felé vettem az utamat. Kicipzáraztam a terjedelmes vízálló zsákot, amelyben ott lapult álmaim menyasszonyi ruhája. Rengeteg ruhát próbáltam fel Annával és Jesszel, a két legjobb barátnőmmel, mire eldöntöttem, melyiket vegyem meg. Fehér ruha szóba sem jöhetett, mert abban túl sápadt lettem volna a hosszú, fekete hajammal és világos bőrömmel. A tapadós ruhák is hamar kihullottak a rostán – ha az ember nem botsáska, minden apró hurkát felnagyítanak. De aztán rábukkantunk a tökéletes ruhára – törtfehér volt és pánt nélküli, nem túl szoros fűzőrésszel és széles, abroncsos szoknyával, amelyet parányi, ízléses gyöngyök díszítettek. Sem túl egyszerű, sem túl puccos – tökéletes.

– Lucy! – szólalt meg Dan. – Mit csinálsz?

Becsaptam a szekrényajtót, és megpördültem a tengelyem körül.

– Ugye nem láttad? Ugye nem láttad a menyasszonyi ruhámat?

Dan magára húzta a paplant, és álmosan nézett rám.

– De igen.

– Nem igaz! – Hirtelen gombóc nőtt a torkomban.

– Persze, hogy nem láttam, te kis butus! – vigyorgott Dan. – Megtiltottad, hogy kinyissam azt az ajtót. Nem emlékszel?

Hát persze, hiszen saját kezűleg celluxoztam fel a szekrényre a „Ha Kinyitod, Meghalsz!” feliratot.

– Akkor meg miért mondtad, hogy láttad? – néztem Danre gyanakvóan.

– Csak fel akartalak húzni.

Keresztülvágattam a szobán, az ágyra vettem magam, és a paplanon keresztül beleöklöztem Dan gyomrába.

– Ma tilos felhúznod, Daniel Harding!

– Miért?

– Mert holnap lesz az esküvőnk, azért – válaszoltam, két kézzel püfölve Dan vállát.

– Akkor ne most valljam be, hogy az ajándékomat is megtaláltam?

– Mi?!

Dan elkapott, és magához vont.

– Ha-ha! Megint beugrottál!

Már a nyelvemen volt egy cifra káromkodás, Dan csókja azonban belém fojtotta a szót.

Nyolckor, tízórányi kétségbeesett telefonálgatást, liliomokkal való bénázást, ezüstfilctoll-pacázást és egyéb nyalánkságot követően, elbúcsúztam Dantól az ajtóban. Csak egy gyors csókot leheltem az ajkára, de ő ettől is teljesen beindult.

– Menjünk fel az emeletre – markolta meg a fenekemet csókolózás közben.

Határozottan lefejtettem magamról a kezét. Úgy beszéltek meg, hogy Dan a bátyjánál tölti az éjszakát, és már így is három órát késett – nem mintha ezzel bármiben is a hasznomra lett volna. Nem, feltétlenül el kellett ugrania öt óráckára, hogy ő is megtegye a saját esküvői előkészületeit, amelyek között – a tusfürdőillatú bőrből és az alkoholszagú lehetéből ítélve – gyanúm szerint egy konditermi látogatás és többórányi sörözgetés is szerepelt. Úgy tűnt, egy cseppet

sem izgatja, hogy életünk legfontosabb napja előtt állunk. Az órára pillantottam. Alig egy órára maradt, hogy megfürödjek, összedobjak valami kaját, és rendet rakjak, mielőtt Anna és Jess megérkezne a lánybúcsúra.

– Légyszi! – kérlelt Dan.

– Nem! – förmedtem rá. – Indulnod kell. És nekem is rengeteg a dolgom.

Dan lehorgasztotta a fejét, és bánatos kutyaszemekkel nézett rám, amivel máskor szinte mindig sikerült meglágyítania a szívemet.

– Megmasszírozom a hátad.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Indulj szépen, Dan! Kérlek!

– Jó, jó, megyek már, megyek már. – Ügyetlenül megpróbált megölelni, de eltoltam magamtól.

Néztem, ahogy becsomagolt öltönyét lazán a vállára vetve, félrecsapott cilinderrel a fején végigballag az ösvényen. Amikor a kapuhoz ért, megállt és visszafordult.

– Milyen nap is lesz holnap? Úgy emlékszem, valami dolgom van.

Felvontam a szemöldökömet, és olyan jeges pillantást lövelltem felé, amelynek hatására egy gyerek is azonnal abbahagyta volna a bölgést. Dan azonban tovább vigyorgott.

– Mi van? – kérdezte. – Még nem késő visszatáncolni.

Összerándult a gyomrom, és a hányinger kerülgetett.

– Ezt meg hogy érted?

– Az esküvőről beszélek – válaszolta Dan. – Még nem késő lefűjni.

Rámeredtem, és éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom. Van fogalma róla, mennyit güriztem, hogy emlékezetessé tegyem az esküvönket? Tisztában van vele, mi mindenről kellett lemondanom, hogy minden klappoljon, amíg ő a haverokkal sörözött és a tévé előtt

heverészett? És megköszönte akár egyszer is a fáradozásomat? Említette akár egy szóval is, milyen hálás azért, amit tettem?

– Ez nem vicces, Dan – mondtam. – *Egyáltalán nem vicces.*

Dan ajkáról leolvadt a mosoly.

– Lazíts már egy kicsit, Luce!

Lazítsak? Miért mondogatják állandóan a pasik nekünk, nőknek, hogy lazítsunk, amikor megpróbálunk józanul viselkedni? Rádásul minden okom megvolt rá, hogy pipa legyenek. A reggelinél Dan váltig állította, hogy a házastársi eskünél azt fogja mondani: „szörnyűséges menyasszonyom”, ebéd közben pedig hozzám vágott egy zsemlét, és közölte, hogy a lagzin ételcsatát fog kirobbantani. Most meg azzal viccelődik, hogy lefújja az esküvőt. Mikor hagyja már abba az idétlenkedést? Hiába próbáltam lakatot tenni a számra, a szavak maguktól toluhtak a nyelvemre.

– Ha nem vetted volna észre, Dan, az elmúlt egy évben mással sem foglalkoztam, csak az esküvőnket szerveztem, és napok óta nem tudom rendesen kialudni magam.

– Én is segítettem – felelte Dan, és vágyakozó pillantásokat vetett a piros Minije felé. – Én szereztem a DJ-t.

– Igen. Felhívtad az egyik haverodat, és megkérted, hogy hozza el a keverőpultját. Biztosan óriási erőfeszítésedbe telt.

Dan döbbsenten meredt rám.

– Tudod, hányszor néztem át a lemezeinket, hogy összeállítsam a műsort? A legtökéletesebb dalokat akartam kiválasztani, azokat, amik valamilyen szempontból különlegesekek a számunkra.

– Vagyis, ha jól értem, meghallgattál egy-két lemezt – csattantam fel. – Istenem, mekkora áldozat volt ez tőled, Dan! Mert amúgy utátlod a zenét. *Komoly* feladat lehetett. Én is szívesen üldögéltem volna a földön sört iszogatva és lemezeket hallgatva, de nekem sajnos

ide-oda kellett cikáznom a városban, hogy elhozzam a nyakkendőket meg a kitűzőket meg a...

– Muszáj pont most veszekednünk? – vágott közbe Dan, és úgy nézett rám, mintha én lennék az oka mindennek. – Azt mondtad, menjek el. Azt hittem, ezt akarod.

– Én azt akarom, hogy vedd komolyan az esküvőnket. Mert ma csak púp voltál a hátamon, Dan.

Dan vállat vont, kinyitotta a kaput, és majdnem elbotlott a saját lábában, amikor kilépett a járdára.

– Szeretek, Lucy Brown! – kiáltotta hátra, miközben előhalászta a kulcsait, és beült a kocsiba.

Becsuktam az ajtót, az előszoba falához nyomtam a homlokomat, és mélyeket lélegeztem. Jaj, istenem! Mi ütött belém? Nem értettem, miért reagáltam túl ezt a kis ugratást, bár az igaz, hogy az elmúlt pár hónap összes felgyülemlett feszültsége most tört ki belőlem. De akkor sem kellett volna így nekiesnem Dannek. Csak megpróbált megnevettetni, mint mindig, amikor fáradt vagy feszült voltam. Igaz, hogy néha hülyén viselkedett, és elég lusta is volt, de minden egyéb szempontból ő volt a hozzám illő ember. Magas (én 170 cm voltam), sötét hajú (ahogy én is – azaz, eredetileg szőkésbarna) és piszkosul jóképű. Mindenét szerettem; a feszes fenekétől a jóságos, barna szemén át az orrát elcsúfító kis göbig, amit egy túl hevesre sikeredett rögbimeccsen szerzett be még kamaszkorában. És ő is szeretett, még olyankor is, amikor a rám nehezedő stressz miatt súlyos humorérzékhiányban szenvedtem. És akkor a hiszékenységet, a nevetséges érzélgősséget meg a hipochondriára való hajlamomat még nem is említettem!

Majd lefekvés előtt felhívom, határozta el magamban, miközben felszaladtam a lépcsőn. Bocsánatot kérek tőle, amiért úgy

viselkedtem, mint egy igazi menyasszörny. Még arra sem méltattam, hogy amikor elment, odakiálttam neki: „Én is szeretlek”, ami pedig nem vallott rám. Mindig biztosítani szoktam őt a szerelmemről.

A lépcső tetején megtorpantam, és előkotortam a listát a farmerem zsebéből. A következő tétel mellett, amely a tízes számot viselte – esküvői ajándék Dannek –, egy golyóstollal odakanyarított kérdőjel volt látható. Egy pár ezüst mandzsettagombot vettem Dannek, de túl hétköznapiak találtam őket. A mandzsettagombok nem azt üzenik: „Ez életem legboldogabb napja!” Inkább azt: „Nagyon fantáziátlan barátnő vagyok. Karácsonyra fúrókészletet kapsz.”

Visszagyömöszöltem a cetlit a zsebembe, és betámolyogtam a fürdőszobába. Egy órán belül itt lesz Anna és Jess, akikkel pezsgős-bulizós lánybúcsút terveztünk. Muszáj volt lehiggadnom. Ledobáltam a ruháimat, bekapcsoltam a rádiót, kényelmesen elnyúltam a meleg fürdővízben, és megpróbáltam vidám dolgokra gondolni. Alig huszonegy óra múlva már Lucy Harding, Mrs. Daniel Harding leszek. Viszlát, Lucy Brown!

Amikor az ujjaim meg a lábujjaim aszalt szilvára kezdtek hasonlítani, kiszálltam a kádból, és a törülközőért nyúltam. És akkor hirtelen belém hasított – Dan tökéletes ajándéka a padlásra hever! Két hete lomtalanítást tartottam, és Dan segített felvinni az ereklés ládám a padlásra. A doboz a közös életünk emlékeit rejtette: rendezvények szórólapjait, fotókat, csecsebecséket, leveleket, kagylóhéjakat, képeslapokat és az első randinkról származó mozijegyeket. Ha oda tenném a két mozijegyet a mandzsettagombok mellé, és a ceremónia után átadnám Dannek a dobozt, meg is lenne a tökéletes ajándék – valami új a házasságunk tiszteletére, és valami régi, ami az első randevúnkra emlékeztet.

Ehhez viszont meg kell keresnem a jegyeket.

Kiakasztottam a padlásajtót a hozzá tartozó rúddal, majd, nedves lábnyomokat hagyva a szőnyegen, a lépcsőfeljáró közepére húztam a létrát. Felmásztam a létra legfelső fokára, és ágaskodni kezdtem. A doboz csak néhány milliméternyire volt a kinyújtott kezemtől.

– A francba!

A doboz őrjítően közel volt. Ha egy kicsivel magasabbra tudok nyújtózkodni, könnyedén megkaparinthattam volna. Lábujjhegyre álltam, és a doboz széle felé kaptam. A létra nyikorogva zötytyent egyet, aztán oldalra dőlt. Felsikoltottam, és kétségbeesetten markolásztam a levegőt, miközben a törülköző lecsúszott a testemről, én pedig zuhanni kezdtem.

Esés közben az volt az első gondolatom, hogy – a francba, elfelejtettem biztosítani a létrát! A második pedig – na, ez fájni fog.

És fájt is, de csak a másodperc törtrészeig.

A fejem a korláthoz csapódott, a nyakam kitekeredett és nagyot reccsent, aztán tompa puffanással földet értem.

Ennyi. Már meg is haltam.

3. FEJEZET

AMIKOR KINYITOTTAM A SZEMEM, csupán annyit láttam, hogy sűrke, elmosódott lábak taposnak rajtam. Senki sem állt meg, hogy megkérdezze, jól vagyok-e. Már csak ez hiányzott, gondoltam magamban, és megdörzsöltem a fejem. A jelek szerint pont az Oxford Street kellős közepén sikerült elájulnom. De hogy a fenébe kerültem ide?

Felkönyököltem, és lepillantottam a testemre, hátha találok valami árulkodó jelet.

Ekkor vettem észre, hogy anyaszült meztelen vagyok.

– Neeeee! – nyögtem föl, és rögvest magzati pózba kuporodtam. – Már megint azt álmodom, hogy pucéran vásárolok. – Ha nem kelek fel gyorsan, következik a második szakasz, amikor is az összes expasim ujjal mutogat rám és kiröhög.

Megvártam, amíg megritkul a tömeg, és lassan feltápászkodtam. Egyik kezemmel az ölemet próbáltam eltakarni, a másikat a cicimre szorítottam. Különféle korú, származású és vallású emberek vettek körül. Öltönyös, arcfátylas, estélyi ruhás, kórházi hálóinges, búvárruhás, overallos és pizsamás emberek. És kivétel nélkül sápadtak

voltak, szinte átlátszóan szürkék. Mintha a világ legbizarrabb jelmezbáljába csöppentem volna.

Bár sehonnan sem hallatszott zene.

Síri csönd honolt körülöttem, csak csoszogást, sóhajokat és nyögéseket lehetett hallani, meg valami távoli bűgást. Mindenki egyenesen maga elé meredt, és amikor megpróbáltam szemkontaktust létesíteni, üres tekintettel néztek vissza rám. Úgy éreztem magam, mint ha megint elsőéves lennék az egyetemen. Csak a sör hiányzott. Meg a DJ. Meg a diszkógömbök. Tulajdonképpen még falak sem voltak körülöttem, csak egy nagy, sötét felhő tornyosult vészjóslóan a fejünk fölött.

A világ legpocsékabb bulijában vagyok, állapítottam meg magamban. Ideje lelépni.

– Elnézést! – kaptam el egy viktoriánus kori jelmezbe bújt nő könyökét.

De az átnézett rajtam, és ment tovább zavartalanul. Utánasiettem, de hirtelen megtorpantam. A kezem meg a lábam olyan szürke volt, mint a menzai tejbegríz.

– Mi történt velem? – ragadtam meg egy nagyon öreg ember kezét, akinek szanaszét állt a haja. – Miért szürkültem el?

Ám az öreg lerázta magáról a kezemet, és továbbbantikált.

– Na jó, most már szeretnék felébredni – csattantam föl. – Esküvőm lesz.

Amikor semmi sem történt, elfogott a szédülés, és bizseregni kezdett a testem. A szüleim halála óta nem volt súlyos pánikrohamom, de még jól emlékeztem a figyelmeztető jelekre.

– Lucy! – kiabálta túl egy férfihang a zümmögést. – Lucy Brown, maradj ott, ahol vagy!

Megdermedtem. Ez a valaki ismer engem.

– Itt vagyok! – engedtem el az egyik mellemet, és integetni kezdtem. – Itt vagyok!

A tömeg szétnyílt, és láttam, hogy egy aranszínű, kopasz fej közeledik felém. Azonnal összegörnyedtem, hogy eltakarjam magam.

– Istenem, csak nehogy valamelyik expasim legyen! Légyszííííí!

Kisvártatva egy alacsony, zömök ember tört át a tömegen, és felém nyújtotta a kezét.

– Ugye te vagy Lucy? – kérdezte lihegve. – Elnézést a késésért. Eléd kellett volna jönnöm.

– Mi a fene folyik itt? Pucér vagyok!

– Így van – felelte a férfi olyan hangon, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Kérsz egy lepedőt?

Néztem, amint kotorászni kezd a zakója zsebében, és előhúzott belőle egy fehér lepedőt – ahogy a bűvész húzza elő a színes kendőket a kalapjából. Bocsánatkérő arckifejezéssel nyújtotta át a leplet, amit rögtön magam köré tekertem. Felálltam. Újdonsült ismerősöm nagyon alacsony és nagyon sárga volt. Szó szerint sugárzott – az aranszínűen fénylő feje búbjától a kissé szőrös lábujjaiig, amelyek csupaszon kukucskáltak elő jól szabott tweedöltönye alól. Szemét bozontos szemöldök keretezte, húsos arcán pedig, közvetlenül a mosolygó szája fölött, széles orr ült. Kiköpött Bob Hoskins volt.

– Ugye, csak álmodom? – kérdeztem tőle.

– Bob vagyok – közölte velem a fénylő ember, és felém nyújtotta a kezét. – Örvendek!

Tudtam! Tudtam! A stressz hatására mindig híres emberekről álmodtam, ami jól hangzik – főleg, ha arra riadsz, hogy álmodban Noel Edmondsszal¹ szexeltél. Még hónapokkal az eset után sem tudtam pirulás nélkül végignézni az *Áll az alku*t.

¹ Brit tévés személyiség, vetélkedőműsorok házigazdája.

– Hoskins, ha nem tévedek – ráztam meg somolyogva a pasas kezét.

– Nem – felelte amaz zavartan. – Szent Bob, Péter unokafivére. Gyere velem! – Még mielőtt válaszolhattam volna, Bob kézen fogott, és ismét belevetette magát a tömegbe. Botladozva loholtam a nyomában.

– Már nincs messze – lihegte. – Mindjárt ott vagyunk.

Már éppen meg akartam kérni, hogy hadd fújjak egyet, amikor az utolsó ember mellett is sikerült átpréselnünk magunkat, és egy széles faajtó elé értünk. Bob elengedte a kezem, és sorban végigtapogatta a zsebeit.

– Aha! – kiáltott fel, azzal előhúzott egy kulcsot az öltönytömbéből, és kinyitotta az ajtót. – Fáradj be, és foglalj helyet!

Hunyorogva körbepillantottam a helyiségben. Széket kerestem. Az egész szoba ragyogott, alig láttam valamit.

– Elnézést! – szólalt meg Bob, és ismét a zakója zsebébe nyúlt. – Ez majd megoldja a problémát.

Egy napszemüveget nyomott a kezembe. Elton John viselhetett ilyet a hetvenes években, de legyűrtem magamban a késztetést, hogy riasszam az ízlésrendőrséget, és szó nélkül feltettem a szemüveget. Hirtelen minden elhomályosult. Úgy pislogtam, mint egy agylágyulásos tevé a homokviharban.

A helyiség nagyobb volt, mint képzeltem. Hatalmas, boltíves mennyezetét növényekről, emberekről és állatokról készült metszettek díszítették, a sötét színű padló pedig csiszolt fából készült. A helyiség közepén széles mahagóniasztal állt, két oldalán egy-egy antik, bőrhuatú karosszékkal. Bob leült velem szemben.

– Foglalj helyet, Lucy! – mondta mosolyogva. – Beszéljessünk!

Óvatosan letelepedtem az üres székre, de közben végig attól tartottam, hogy az átváltozik híres emberré és rám kiált: „Vedd le rólam a hájas seggedet!”

– Ugye, álmodom, Bob? – húztam magam alá a lábam, miután a szék meg sem mozdult.

De Bob csak a fejét rázta.

– Mi az utolsó dolog, amire emlékszel?

– Felmásztam a létrára, hogy levegyem Dan ajándékát a padlásról – hadartam –, aztán leestem, és beütöttem a fejem. – Mély levegőt vettem. – Eszméletlen vagyok, ugye?

Bob másodszor is megrázta a fejét.

– Dehogynem! – erősködtem. – Kómában fekszem a kórházban. Dan ott áll az ágyam mellett, és a „My Heart Will Go On”-t játssza Celine Diontól, hogy végre kinyissam a szemem, mert ez a szám szólt az első randinkon, miután telefingtam...

– Lucy!

– Igen, Bob?

– Nem fogsz magadhoz térni.

– De igen!

– Nem.

– De igen!

– Lucy – suttogta Bob előrehajolva –, meghaltál.

– Most már mennem kell, Bob – pattantam fel a székről, és az ajtó felé indultam. – Megmondom Dannek, hogy szeretem; megmondom neki, hogy sajnálom, amiért veszekedtem vele, és alig várom, hogy holnap férjhez menjek hozzá, mert...

Nagy nehezen kinyitottam az ajtót. Odakint ugyanaz a szürke embertömeg örvénylett.

– Ébredj fel, Lucy! – csíptem bele erősen a karomba.

A csípés egyáltalán nem fáj, ezért pofon vágtam magam. Mi folyik itt? Miért nem érzek semmit?

– Lucy – szólt utánam Bob –, légy szíves, gyere vissza!

Visszatámolyogtam az irodába, és megmarkoltam a szék támláját.

– Segíts felébredni, Bob! Egyedül nem megy.

Bob felállt, megigazgatta a zakóját, és elindult felém. Halvány mosoly játszott az ajkán, de a szemöldökét komoran összevonta.

– Többé nem fogsz felébredni, Lucy – mondta. – A purgatóriumban vagy, félúton a föld és a menny között. Sajnos egészen biztos, hogy meghaltál.

– A purgatóriumban. Mi az, egy új konditerem? – poénkodtam.

Ám ekkor minden elsötétült előttem.

4. FEJEZET

BOB MEGLEPŐEN ERŐS VOLT alacsony természetéhez képest. Elkapott, mielőtt a földre csuklottam volna, és magához szorított. A teste olyan meleg volt, mint a frissen megtöltött forró vizes palack, és minél tovább tartott a karjában, annál nyugodtabbnak éreztem magam. Amikor óvatosan leültetett a székre, olyan ernyedtem voltam, mintha egyszámú megittam volna egy egész üveg bort (a gyomrom viszont nem kavargott).

– Jobban vagy, Lucy? – érdeklődött Bob.

Bólintottam. Halott voltam, és sikoltoznom kellett volna rémületben. Ehelyett azonban olyan érzés fogott el, mintha egy felhőn lebegnék a szikrázó napsütésben, és duci kerubok legyezőgetnének a szárnyaikkal.

Néztem, ahogy Bob visszamegy az íróasztalhoz, és felcsapja a nagykönyvet. Lapozni kezdett – minden oldal után megállt, hogy megnyálazza tömpe mutatóujját.

– A pokolra jutok? – kérdeztem. Vontatottan beszéltem, alig forgott a nyelvem. – Nem akartam ám ellopni azt a fülbevalót a H&M-ből! Véletlenül pottyant a táskámba.

– Nem, Lucy, nem jutsz a pokolra – nevette el magát Bob. – Azért vagy a purgatóriumban, mert váratlanul haltál meg.

Nem kell a rizsa, gondoltam magamban, de túlságosan ki voltam ütve ahhoz, hogy megszólaljak.

– Nos – futtatta végig a mutatóujját Bob a lapon –, Lucy Brown, huszonnyolc éves, a néhai Judith és Malcolm Brown egyetlen leánygyermeke.

A szüleim nevének hallatán idegesen rándultam össze. Istenem! Anyu... Apu...

Huszonkét éves korom óta nem láttam őket. Amikor hazautaztam a húsvéti szünetre, legnagyobb bosszúságomra megtudtam, hogy a szüleim nélkülem akarnak elutazni Rodoszra. A hülye állami vizsga miatt két hetet töltöttem tők egyedül a macska meg a kísérletipszichológia-könyv társaságában. Még Dant sem tudtam előrán cigálni, hogy elterelje a gondolataimat. Manchesterben maradt, hogy kiségitő pincérként keresse meg a tandíjra valót.

A hazaérkezésem utáni második napon a szüleim összecsomagoltak és felkerekedtek. Amikor kikanyarodtak a ház elől, anyu leteker te az ablakot, és kidugta a fejét.

– Sietünk haza, kislányom! – kiáltotta oda nekem. – Szeretünk!

Két rendőrtől tudtam meg a hírt. A rendőrnő leültetett, és így szólt:

– Nagyon sajnálom.

A kollégája közben a konyhában csörömpölt a bögrékkel – teát főzött. A baleset egy szeles hegyi úton történt, mondta a rendőrnő, a nyaralás negyedik napján.

A következő két hét eseményei teljesen egybefolytak. Dan lejött Brightonba, hogy lelki támaszt nyújtson. Semmi másra nem emlékszem, csak arra, hogyan ölelt át és duruzsolt a fülemben. A szüleim

halála teljesen letaglózott. Azt hittem, soha nem fogok helyrejönni, Dan azonban végig velem volt, és megígérte, hogy soha nem fog elhagyni. Biztosra vettem, hogy örökre együtt maradunk. Meg sem fordult a fejemben, hogy bármelyikünk is korai halált fog halni.

– Lucy! – szakította félbe Bob lágy hangja a gondolatmenetemet.

– Minden rendben, Lucy? Nem akarsz szünetet tartani?

A kezembe temettem az arcom. Patakokban folytak a könnyeim.

– Hol vannak? – kérdeztem elszoruló torokkal. – Hol vannak a szüleim?

– A mennyországbán – válaszolta Bob kedvesen.

Hirtelen felegyenesedtem, és átnyúltam az asztalon.

– Találkozhatok velük? Beszélhetek velük?

– Talán – felelte Bob. – De először is meg kell hoznod egy fontos döntést.

– Miféle döntést?

Bob kerülte a pillantásomat, és idegesen simította végig golyófejét.

– Választanod kell. A szüleid és Dan között.

– Ezt meg hogy érti? – pattantam fel a székről, és hirtelen a maradék nyugalmam is elpárolgott. Bob zavart grimaszt vágott, és megigazította a nyakkendőjét.

– Azt hiszem, okosabb, ha velem jössz.

Azzal elindult a helyiség túloldalán lévő ajtó felé. Izgatottan loholtam a nyomában. Hát mégis láthatom Dant? De hogyan? Talán mégsem haltam meg végleg, és Bob újból élővé tud változtatni a varázspálcája segítségével. Ezért nem kerültem a mennyországba, a szüleim mellé. Az is lehet, hogy Bob oda tudja varázsolni Dant a lakásba, akinek az utolsó pillanatban sikerül elsősegélyben részesítenie engem. Amikor kinyitom a szemem, így szól:

– Hála istennek! Jaj, Lucy, már azt hittem, elveszítelek.

Megcsókoljuk egymást, összeházasodunk, és boldogan élünk, amíg meg nem halunk. Minden rendben lesz.

Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy Bob bedugja a kulcsot a zárba. Vajon mi lehet az ajtó mögött? London? Az utcánk? A lakásom? Egy kórházi plafon? Az ajtó megnyikordult.

– Íme, a lehetőségek! – hajolt meg alig észrevehetően Bob.

Összeszorult a szívem. Két szürke mozgólépcsőt láttam magam előtt. Az egyik fölött a neonbetűk azt hirdették: „Fel”, a másik fölött azt: „Le”. A felfelé menő egy szürke felhőbe vészett, a lefelé menő zöldes párába.

– Ez itt – mutatott Bob a felfelé menő mozgólépcsőre – a mennyországba repít téged, ahol találkozatsz a szüleiddel.

Felszisszentem. Szinte önkéntelenül. Nem tudtam elhinni, hogy odafönt a szüleim várnak rám. Nagyot nyeltem, és kétségbeesetten igyekeztem visszafojtani a könnyeimet.

– És ez? – mutattam a lefelé menő mozgólépcsőre. – Ez hova visz?

– Ez visszaszállít a földre.

Igazam volt. Nem haltam meg teljesen. Félúton voltam élet és halál között. Mereven bámultam a felfelé menő mozgólépcsőt, és összeszorult a szívem, amikor elképzeltem, hogy a szüleim kisimult, mosolygós arccal, kitért karral várnak rám a mennyországban. Mit nem adtam volna, hogy tagbaszakadt apukám medvemódra magához öleljen, anyukám szorosan hozzám simuljon, én pedig beszívhatom a L’Oréal hajlakk és a Christian Dior J’adore parfüm illatát. Csupán három ember volt a világon, aki mellett biztonságban éreztem magam, és most választanom kellett közöttük. Fogalmam sem volt, mitévő legyek.

Egyik mozgólépcsőről a másikra tekintgettem, és úgy éreztem, mindjárt szétrobban a fejem. Kit válasszak: a szüleimet vagy Dant? A szüleimet, akik egész gyerek- és kamaszkoromban féltő szeretettel vettek körül, és akiket hat hosszú éve nem láttam, vagy Dant, akinél jobban senki sem szeret a világon, és aki egész hátralévő életét velem akarja leélni?

Elképzeltem a szüleimet, amint összeölelkezve, bizakodó, bátorító arccal állnak egymás mellett, majd Dant – Dant, aki nemsokára megtalálja az emeleten fekvő pucér holttestemet, a karjába vesz, a nevetem ismételteti, aztán elsírja magát, és ringatni kezd.

– Ne haragudjatok – súgtam oda a felfelé menő mozgólépcsőnek. – Anyu, apu, nagyon szeretlek titeket, és évek óta arról ábrándozom, bárcsak újra találkozhatnánk, hogy átölelhesselek titeket, és elmondhassam nektek, milyen sokat jelentetek nekem, de... – Letöröltem az arcomon végigguruló könnycseppet, de rögtön egy újabb jelent meg helyette. – ...de nem haltam meg egészen. Még nem. Bob ad nekem még egy lehetőséget, Dan pedig egyedül van, és nem tud nélkülem élni. Ugye, megértitek? Új esélyt kaptunk a boldogságra, és, gondolom, ti is szurkoltok nekünk. De visszajövök hozzátok. Egy szép napon visszatérek, és akkor mind együtt leszünk, és...

– Lucy! – szólalt meg Bob. – Minden rendben?

Félretoltam az útból, és széleseben a lefelé menő mozgólépcsőhöz rohantam, nehogy meggondoljam magam.

– Mindent köszönök, de most már ideje hazamennem.

Bob fürgébb volt, mint Linford Christie egy romlott hamburger után. A mozgólépcső elé pattant, és széttárta a karját.

– Állj! – kiáltotta. – Nem szállhatsz fel a mozgólépcsőre, amíg el nem mondtam az összes tudnivalót.

– Én már mindent tudok. – Próbáltam elslisszolni mellette, de hiába. – Ha lemegyek a mozgólépcsővel, újra találkozom Dannel. Azt ígérte, láthatom őt, azt ígérte...

– Én ugyan nem! – felelte Bob ingerülten. – Én csupán annyit mondtam, hogy gyere velem. Még nem ismered a lehetőségeidet.

– És mik lennének azok?

– Vagy felmész a mennyországba, ahol a szüleiddel együtt megvárod, amíg Dan is meghal, vagy élőhalott képében visszatérsz a földre.

– HOGYAN?!

– Élőhalott képében.

Szólásra nyitottam a számat, de amikor sikerült felfognom Bob szavait, egy hang sem jött ki a torkomon.

– Csak úgy mehetek vissza, ha... ha... zombivá válok? – nyögtem ki végül.

Bob feltartotta a kezét.

– Mi jobban szeretjük az élőhalott kifejezést, Lucy. A lényeg, hogy ha visszamész a földre, és teljesítesz egy feladatot, szellemmé változhatsz. Csak így lehettek újra egymáséi Dannel.

Dan és én csak úgy lehetünk újra egy pár, ha *szellemmé* változom?

– Jól vagy, Lucy? – kérdezte Bob.

Megráztam a fejem, mert szólni sem bírtam döbbenetemben. Ha a mennyországot választom, ki kell várnom, amíg Dan meghal, ami, ha feltesszük, hogy a szerelmem szép kort ér meg, legalább... számolgattam magamban... ötvenegy év! Tényleg meghaltam. Elpatkoltam, kinyiffantam, feldobtam a talpam, kipurcantam, beadtam a kulcsot... várjunk csak, itt valami nem stimmel...

– Miért nem lehetek eleve szellem? – tudakoltam. – Miért zombiként kell visszamennem?

– Élőhalottként – csattant fel Bob.

– Tök mindegy.

– Az 550.3-as záradék szerint ahhoz, hogy az elhunyt szellemmé válhasson – kulcsolta össze a kezét a háta mögött, és váltott hirtelen hivatalos hangnemre Bob –, végre kell hajtania egy feladatot, amely az emberiség javát szolgálja.

– Vagyis?

– Hmm. – Bob a zakója zsebébe nyúlt, és egy fekete számológépre hasonlító tárgyat húzott elő belőle. Bepötyögött valamit, felsóhajtott, majd újra megnyomott pár gombot.

– Az lesz a feladatod – nézett rám –, hogy társat találj egy embernek, aki még soha életében nem volt szerelmes.

Ennyi? Ha szellem akarok lenni, mindössze annyi a dolgom, hogy segítsek valakinek bepasizni?

Életemben is megpróbáltam már pasit szerezni egy-két barátnőmnek. Az már más kérdés, hogy nem jártam túl sok sikerrel. Sőt, egyszer az egyik barátnőm közölte velem, hogy egy életre elment a kedve a randizástól, miután összehoztam őt egy állatpreparátorral, akivel a vonaton ismerkedtem meg. De ez még nem jelenti azt, hogy nincs tehetségem a dologhoz. Egyszerűen nem volt szerencsém.

– Mennyi időt kapok? – kérdeztem.

– Huszonegy napot.

– Ugye, viccel? Életre szóló szerelem három hét alatt? Nekem huszonkét évembe telt, hogy rátaláljak Danre.

– Huszonegy nap a szokásos határidő, Lucy – vont a vállát Bob. – Különben a szellemjelölt túlságosan berendezkedne a földön. Nagyon megrázó tud lenni, amikor az emberek egy esetleges kudarc után nem hajlandók visszatérni a mennyországba – pillantott a hátunk mögött tolongó szürke arcú tömegre. – Megrázó és mace-rás.

Furdalt a lelkiismeret, amiért korábban olyan csúnyákat gondoltam a Bob irodája előtt tébláboló emberekről. Látszott rajtuk, hogy nem bírják felfogni, mi történt velük. Teljesen érthető volt a viselkedésük. Most tudtam meg, hogy Bob égi jótévőt akar csinálni belőlem, és még mindig nem tértem magamhoz.

– Lenne még egy kérdésem – szólaltam meg.

Bob bólintott.

– Ha élőhalottként visszatérek a földre, és teljesítem a feladatot, szellemmé válok, ami azt jelenti, hogy újra összejöhetek Dannel...

– Igen – felelte Bob. Volt egy olyan sanda gyanúm, hogy egy icipicit kezdek az agyára menni.

– Utána a mennyországba kerülök?

Bob megrázta a fejét.

– Ha úgy döntesz, hogy szellemmé akarsz válni, nincs tovább. Ha egy épületben kísérsz, addig maradsz a földön, amíg az épület el nem pusztul. Ha egy embert kísérsz, szellem maradsz, amíg az illető meg nem hal. Csak ezután juthatsz vissza a mennyországba.

– Úristen!

– Sss, nehogy meghallja!

– Bocs!

– Kérsz egy kis gondolkodási időt? – tudakolta Bob.

Szaporán bólogattam.

– Kaphatnék öt percet?

– Az egész örökkévalóság a tiéd – felelte Bob –, de azért örülnék, ha nem kellene olyan sokáig várnom. Nyugodtan ülj be az irodámba!

Lezöttyentem a Bobéval szemközti székre, és a kezembe tettem az arcom. Ez nem igazság! Olyan szépen alakultak a dolgaim! Jó, a grafikus munkám egy kissé egyhangú volt. Amikor elvégeztem

a képzőművészetit, arról álmodoztam, hogy menő magazincímlapokat és hipermodern csomagolásokat fogok tervezni, ám végül be kellett érnem a saját márkás mosóporos dobozokkal meg az üvegházprospektusokkal. Aztán arról sem szabad megfeledkezni, hogy egyáltalán nem élünk luxuskörülmények között. A ház kicsi volt, a sunyi bojlerünk pedig mindig a legdermesztőbb téli napokon mondta be az unalmast, nekünk pedig dideregve és bűdösen kellett számolnunk a napokat. Egy élő rokonom sem volt, barátaim azonban igen, nem is számítva Dant. Dant, aki azt ígérte, hogy örökké szeretni fog. Csak ajándékot próbáltam keresni neki, amivel csibészes mosolyt csalhatok az arcára életünk legkülönlegesebb napján, de Isten úgy döntött, ez a megfelelő pillanat, hogy eltegyen láb alól. Igazságtalanság! Nem mintha túl sokat vártam volna az élettől. Csupán az volt a vágyam, hogy hozzámehessek életem szerelméhez, többé-kevésbé tisztességes karriert fussak be, és gyerekeket szüljek. Ez olyan nagy kérdés?

Amikor eszembe jutott, milyen körülmények között váltam el Dantól, azonnal furdalni kezdett a lelkiismeret. Búcsúzóul meg akart ölelni, de én ellöktem magamtól, aztán a fejére olvastam, hogy nem segített az esküvői előkészületekben. És aztán... Istenem... még arra sem vettem a fáradságot, hogy utána kiáltsam: „Szeretlek!” Abban a hitben távozott, hogy haragszom rá. Ez a legutolsó emléke rólam.

– Lucy!

Felnéztem. Bob fénylő kopasz feje jelent meg az ajtónyílásban.

– Elnézést, hogy siettetlek – mondta bocsánatkérően –, de kicsit feltorlódtak az emberek. Sikerült döntened?

Hátradőltem a széken, és egyenesen Bob szemébe néztem.

– Igen – válaszoltam –, sikerült.

– Jó. – Bob sietve kiterelt az ajtón. – És mit határoztál?

– Nagyon szeretnék találkozni a szüleimmel, de látnom kell Dant, mielőtt felmegyek a mennyországba – feleltem. – Nem spekulálhatok ötven évig, vajon minden rendben van-e körülötte. Vele akarok lenni, Bob. Bocsánatot akarok kérni tőle, és el akarom mondani neki, mennyire szeretem.

– Ez a végleges döntésed? – kérdezte Bob enyhe csalódottsággal. – Ha a mennyországba mész, sokkal kevesebb a papírmunka.

– Ez a végleges döntésem – feleltem az indokoltnál jóval magabiztosabban, és úgy éreztem magam, mintha egy bizarr égi vetélkedőbe csöppentem volna.

– Jól van, Lucy. – Bob egy nagy barna borítékot nyomott a kezembe. – Ebben mindent megtalálsz, de ha bármi kérdésed lenne, a lakótársaid biztosan segítenek.

Rámeredtem.

– A lakótársaim?!

– Lucy, a Leendő Szellemek Házában fogsz lakni. Nemsokára megismerkedhetsz a lakótársaiddal.

Miközben Bob a lefelé menő mozgólépcső elején látható kis lyukba illesztette a kulcsát, én végig a mellkasomhoz szorítottam a borítékot. Amikor a piros-fehér csíkos biztonsági korlát hátracsapódott, felém nyújtotta a kezét.

– Sok szerencsét, Lucy! Viszlát huszonegy nap múlva!

– Köszönöm, Bob! – szorítottam meg a kezét.

A szívem, ha még létezett egyáltalán, hevesen dobogott, amikor előreléptem, és megmarkoltam a kapaszkodót.

– Ne feledd! – kiáltotta utánam Bob. – Ide bármikor visszajöhetsz. Nem kell kivárnod a három hetet. A szabálykönyvben mindent megtalálsz.

– A szabálykönyvben? – kiáltottam vissza. – Oké! Vettem!

Amikor a mozgólépcső rezegni kezdett, majdnem visszaiszkoltam a tetejére. Mi a fenét művelek én itt? Egyáltalán kinek kell párt találnom? És Dan vajon őszintén örülni fog nekem, ha szellem képében lát viszont?

A mozgólépcső kerregve-csattogva vitt lefelé a sűrű, zöld párába. Nincs mese, visszatérek a földre.

5. FEJEZET

– AU! – HÖKÖLTEM HÁTRA, ÉS MEGDÖRZSÖLTEM AZ ORROMAT.

– Ez meg mi a franc?

A mozgólépcső hirtelen megállt, én pedig fejfel egy fehérre festett ajtónak tántorodtam. Amin nem volt kilincs. Egy darabig mereven bámultam, aztán bátortalanul megrugdostam a lábujjammal. Miután semmi sem történt, udvariasan bekopogtam rajta.

– Halló!

Semmi válasz.

– Halló! – Most már hangosabban kopogtattam. – Lucy vagyok!

Amikor erre sem reagált senki, kicsit megijedtem. Nem voltam olyan jó formában, hogy felszaladjak egy lefelé haladó mozgólépcsőn. Tudtam, hogy be *kell* jutnom az ajtón. Nem volt más választásom.

Mindkét öklömmel dörömbölni kezdtem az ajtón.

– Hé! Engedjenek be!

Az ajtó hirtelen feltárult, és egy magas, vékony, középkorú férfit pillantottam meg magam előtt. Göndör haja a szemébe lógott,

nagy orra alatt vastag bajusz húzódott. Kordnadrágot, citromsárga akrilpulóvert, fehér zoknit és bőrszandált viselt.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Lucy vagyok – lobogtattam meg a borítékot az orra előtt. – Bob küldött.

A pasas sóhajtva égnek emelte a tekintetét. Bevallom, melegebb fogadtatásra számítottam.

– Értem – húzódott hátra. – Fáradj be!

Előreléptem, és azonmód lefejeltem egy ruhaállványt. A fogasok, amelyeken pasztellszínű pulóverek és világos kordnadrágok lógtak, nagy lármával csapódtak egymáshoz.

– Vigyázz a cipőkre! – förmedt rám a pasas.

A lábam alatt szépen elrendezett barna szandálok sorakoztak. Mindegyikhez tartozott egy pár gombócba gyúrt fehér zokni is.

A gardróbban voltam, méghozzá, a pasas arcából ítélve, az övében.

– Jól van na! – léptem hátra. – Azért nem kell megenni! Nem tudtam, hogy ez a te szekrényed.

– Gyerünk már!

Behúzott nyakkal előrelendültem, de megbotlottam a saját lábamban, és arccal egy koszlott báránybőr szőnyegen landoltam. A szőnyegnek olyan szaga volt, mint a túlfőzött zöldségeknek.

– Bocsi! – Feltápászkodtam, és űzött tekintettel néztem körül. Hova kerültem?

Ez egy szoba. Igen, egy szoba. Méghozzá elég bizarr, ha már itt tartunk. A sarokban lévő rekamiét „Thomas, a gőzmozdony”-mintás ágyneművel vetették meg. Az ágy melletti éjjeliszekrényen tornyokban álltak a könyvek. Mind a négy falat vonatos poszterek borították; egy négyzetcentiméternyi üres helyet sem lehetett látni.

Már a nyelvemem volt egy megjegyzés a berendezést illetően, amikor hatalmas csattanással becsapódott a szekrény ajtaja. A vasutas mereven bámult, kezét csontos csípőjére tette. Nem foszlott a bőre, és nem sántított, de kevés visszataszítóbb férfit láttam nála életben.

– Te is zomb... élőhalott vagy? – tudakoltam.

– Ühümeeeeeeeeeeee – felelte lassan. – Az volnék.

Tetőtől talpig végigmértem, és idegesen rágtam a körmömet. Attól, hogy ez a pasas egész emberinek tűnik, még nem biztos, hogy én is. A kezemre pillantottam. Puhának és rózsaszínnek látszott, de ez még nem jelentett garanciát arra, hogy nem szakadt le az arcom. Megtapogattam az arcomat, nem véres vagy nyálas-e.

– Valami baj van? – kérdezte a vasutas.

– Még nem tudom. Van egy tükröd?

Vasutas bólintott, azzal kotorászni kezdett a komód fiókjában, és nagy nehezen előhúzott egy borotválkozó tükröt.

Visszafojtott lélegzettel pillantottam bele.

Na jó, a hajam még mindig barna, a szemem még mindig kék, és a szemöldököm is szépen ívelt. A homlokom nem dudorodik előre természetellenes szögben, és az állkapcsom sincs kiakadva, mint egy támadásra kész zombinak. Először halálra rémültem a szemem alatt húzódó sötét karikáktól, de aztán rájöttem, hogy fürdés előtt lemos-tam magamról az alapozót. Phú! Ez itt én vagyok. Így, smink nélkül egy kicsit nyúzottnak látszom, de a jótékony félhomályban akár vonzónak is tűnhetnek.

Visszaadtam a pasasnak a tükröt.

– Kösz szépen... ööö...

– Brian. Gyere, bemutatlak Claire-nek, aztán megkeressük a szobádat.

Ezek szerint nem én vagyok az egyedüli nő a házban. Hála Istennek! Remélem, jó fej a csaj; megérti, min megyek keresztül, és elmagyarázza, mi a fene folyik itt!

Brian kiviharzott a szobából, én pedig követtem őt a szűk folyosón. A hallban ugyanolyan koszlott volt a szőnyeg, mint Brian szobájában. Ahol nem kopott ki, ott hatalmas, narancssárga spirálmintha díszítette. A piszkossárga fűrészesporos tapéta itt-ott már levált a falról, a folyosó végén lévő nyitott ajtón keresztül pedig egy mosdókagylóra lehetett látni. Szürke vízkórétteg borította, és úgy festett, mintha évek óta nem tisztították volna ki.

Már éppen meg akartam kérdezni, van-e másik fürdőszoba, amikor Brian megállt egy csukott ajtó előtt, és bekopogott rajta.

– Claire, látogatónk jött.

– Nyitva van! – süvöltötte egy női hang. – Nem harapok.

Brian felhorkant, majd felém fordult.

– Attól függ, milyen közel megy hozzá az ember.

Amikor Brian lenyomta a kilincset, kissé hátrahököltem. Világosá vált, hogy nemcsak Claire-t kell széles ívben elkerülni. Brian büdösebb volt, mint egy szaunában rekedt disznó.

– Most akkor bejöttök, vagy mi van? – ordította a hang tulajdonosa.

Benyomakodtam a helyiségbe, és kissé elfogódottan álltam meg az ajtóban. A szobában vágni lehetett a füstöt, a cigaretta és füstölő szagának gyomorforgató elegyét. A falat díszítő posztereken egy híres zenekar tagjait véltem felismerni. Bizonytalanságomat az okozta, hogy az énekes arcát fekete és vörös csóknymok borították; csak a szeme meg a drótszerű, szőke haja látszott ki. A padlón ruhák hevertek: a zömük fekete volt, egyhangúságukat csak itt-ott törte meg egy-egy piros vagy rózsaszín folt. A sarokban, a rekamién egy

túlsúlyos leányzó trónolt törökülésben. Öltözéke fekete macskanadrágból, túlméretezett kötött pulóverból, katonai bakancsból és pink balerinaszoknyából állt.

– Te meg ki vagy? – nézett rám összevont szemöldökkel.

– Lucy Brown.

– Claire.

– Örvendek.

– Aha.

Itt is elég langyos volt a fogadtatás. Jobban mondva nem is langyos, hanem kifejezetten fagyos.

Claire korát nehéz volt megállapítani az arcát borító vakolatszerű festékréteg miatt, de ránézésre úgy tizennyolc lehetett. Világos alapozója kísérteties külsőt kölcsönzött az arcának, malacszemiei pedig egészen aprónak tűntek a vastag rétegben felkent fekete szempillafesték meg a leheletvékony, ceruzával megrajzolt szemöldök alatt. Fekete kötött pulóvere láttatni engedte melltartója pántját meg a csuklójára tekert gézdarabokat. Claire elkapta a tekintetemet, és felsóhajtott:

– Jaj, de jó, akkor megint halottasat fogunk játszani!

– Tessék? – kérdeztem, és megpróbáltam elszakadni Claire csuklójától. – Mit játszunk?

Claire égnek emelte a tekintetét.

– Mindenki elmeséli, hogyan halt meg, és aki a legtragikusabb halált halta, az feltámad.

Elakadt a lélegzetem. Egy nappal az esküvőm előtt haltam meg. Létezik ennél tragikusabb eset? Lehet, hogy én nyerek, és akkor...

– Jesszusom, hogy te milyen naiv vagy! – vihogott Claire. – Látnod kéne, milyen képet vágsz. Olyan édes vagy, ahogyan reménykedsz!

Kétségbeesetten néztem Brianre, de ő csak a fejét csóválta.

– Nincs ilyen játék, Lucy. Claire csak poénkodni próbál.

– És jól röhögtem – vigyorgott rá Claire. – Egyébként én öngyilkos lettem, Brian pedig szívrohamot kapott. Te jössz! – dobta hátra rózsaszínű rasztatincseit.

– Én leestem egy szobalétráról, és kitortem a nyakam.

– Hoppá!

– Az esküvőm előestéjén – tettem hozzá szúrós tekintettel.

– Ne mondd! – Claire tetőtől talpig végigmért. – Én meg azt hittem, éppen úton voltál egy tógapartira.

A francba, teljesen megfélekeztem erről a hülye klepetusról! Karba fontam a kezem, és igyekeztem közömbös képet vágni, de Claire továbbra is gúnyosan mosolygott.

– Na jó, akkor meg is volnánk a bemutatkozással – karolta át a vállamat Brian, hogy kitereljen a szobából, minek köszönhetően ismét közelebbi ismeretségbe kerülhettem rémes hónaljszagával. – Egy csésze teát, Lucy?

Bólintottam. A bűz meg a szandál ellenére Brian társasága sokkal kellemesebbnek tűnt, mint a pszicho-gót macacé.

– Pá, menyasszörny! – kiáltotta utánam Claire, amint kiiskoltam a szobából.

– Pá, gót tehén! – dűnnyögtem, amikor becsuktam az ajtót magam mögött. Nem ez volt életem legszellemesebb ripoisztja.

Briannel végigmentünk a folyosón, aztán le a rozoga, csupasz lépcsőn, amely a konyhába vezetett. A fal mellett rozsdás, kosztól ragacsos tűzhely árválgodott, vele szemben pedig egy edényekkel telezsúfolt mosogató éktelenkedett. A pulton, egyetlen sávot kivéve, csak úgy hemzsegték a kenyérdarabok, az edények meg az üres kajászacskók. A konyhaasztal közepét elfoglaló almástál tartalma leginkább egy öregember aszott heregolyóit idézte.

– Bocs! – szabadkozott Brian, és leemelt egy köteg újságot az egyik műanyag székről. – Amikor idekerültem, még viszonylag tiszta volt a lakás. Aztán jött Claire.

Együtt érző képet vágtam, aztán az asztalon sorakozó koszos teáscsészékre siklott a tekintetem. Az egyikben vastag penészréteg úszott. Erről eszembe jutott az első étel, amit Dannek főztem (egy nagyon elrontott thai zöld currys csirke).

– Láttam már rosszabbat is – hazudtam, azzal leültem a székre.

– Ez – mutatott Brian az egyetlen tiszta felületre – az enyém. Meg ez a szekrény is. Majd megkérem Claire-t, hogy ürítse ki neked valamelyik szekrényt.

– Kösz – mondtam, bár titokban gyanítottam, erre még annál is kisebb az esély, mint hogy egyszer kölcsönkérem Brian valamelyik szandálját.

– Mióta vagy itt? – kérdeztem, miközben Brian elővett két tisztának látszó bögrét, és megtöltötte a teáskannát.

– Öt napja.

– És hogy haladsz?

Brian vállat vont.

– Erről inkább nem nyilatkoznék.

Látszott rajta, hogy baromi nagy hasznát fogom venni, ha esetleg segítségre lenne szükségem. Hirtelen eszembe jutott, hogy még fel sem bontottam a borítékot.

– Most már kinyithatom? – lobogtattam meg Brian orra előtt.

– Még meg sem nézted, mi van benne? A legtöbb szellemjelölt már a mozgólépcsőn felbontja.

Nem éreztem magam szellemjelöltnek. Sőt, mintha meg sem haltam volna. Olyan volt az egész, mintha újra visszavedtettem volna egyetemistává, és most költöztem volna össze a világgal.

legborzalmasabb lakótársaival. Benyúltam a borítékba, és lassan kihúztam a tartalmát, vigyázva, nehogy bármi is leessen a mocskos padlóra.

A paksaméta tetején egy „Adatlap, Lucy Brown” feliratú papír hevert. Gyorsan átfutottam.

Leendő szellem neve: Lucy Brown

Életkor: 28

Halál oka: nyaktörés (ettől megvonaglott az arcom)

Szellemstátusz igénylésének oka: Dan nevű vőlegény kísértése (így, leírva, kissé bizarrnak hatott a dolog)

Feladat: hozzásegíteni egy vadidegent, hogy az megtalálja élete szerelmét

Az idegen neve: Archibald Humphreys-Smythe

Életkora: 30

Foglalkozása: programozó

Munkahelye: Computer Bitz Ltd, London, Tottenham Court Road 113.

– Te jó isten! – kiáltottam fel. – Egy droid, ráadásul nemesi származású!

Brian egy üres müzlis doboz tetejére tette a teámat.

– Ki a droid?

– A patronáltam. Archibaldnak hívják. Kinek jut eszébe Archibald névre keresztelni a gyereket?

– Apámat is Archibaldnak hívták – jegyezte meg Brian.

– A francba, bocs! – mondtam leforrázva.

– Ne mentegetőzz! – vontam meg a vállát Brian. – Már meghalt.

Lángoló arccal pillantottam a következő papírcsomóra. Fűzött, nagyjából tíz centi vastag dokumentum volt. A címe: „Szabálykönyv leendő szellemeknek”.

– Azt nem ártana elolvasnod – szólalt meg Brian. – Egy csomó minden van, amit tilt a szabályzat.

– Például? – tudakoltam.

Brian nagyon furán festett, amikor mosolygott. Szeme eltűnt redőkbe gyűrődött szemhéja mögött, szája pedig a bajsza mögé került. Tisztán láttam az orrszörzetét és... úúú... mindent, ami csak hozzá tapadt. Milyen fura, hogy valaki, aki ilyen kínosan ügyel a konyha tisztaságára, így fittyet hányjon a testi higiéniaira.

– Majd rájössz – felelte.

Fogtam a bögrémet, és belekukkantottam.

– Megihatom én ezt, vagy azonnal keresztülfut rajtam?

Brian belekortyolt a saját teájába.

– Még nem változtál át szellemmé, Lucy. Egyelőre ember vagy. Tudsz enni, inni, kakálni.

– Kösz.

– Te kérdezted.

– De a vécézésről szó sem esett.

– Mit kérdeztél? – Claire az ajtófélfának támaszkodott, és unott arccal méregetett minket.

– Semmi közöd hozzá – feleltem.

– Igazán?

Mielőtt még felocsúdhattam volna, Claire előrevetődött, és kitépte a kezemből az adatlapomat. Amikor megpróbáltam visszaszerezni tőle, az ajtóhoz iszkolt, majd, immár biztonságos távolságból, végigfutotta a dokumentumot.

– Szellemstátusz igénylésének oka – olvasta fennhangon –, Dan nevű vőlegény kísértése. Vőlegény? Ezek szerint tényleg menyaszoszony voltál.

Dühödtt pillantást vetettem a müzlis doboz oldalában megbúvó vajtartóra. Vajon Claire másodszor is kipurcanna, ha belevágnám a vajkést?

– Igen, a jelek szerint – válaszoltam.

– És kísértetni akarod a pasidat?

– Nem kísértetni akarom. Egyszerűen látni szeretném őt. Van pár dolog, amit muszáj elmondanom neki.

Claire felröhögött. Ahhoz képest, milyen tekintélyes méreteekkel büszkélkedhetett, meglepően magas volt a hangja.

– Hazudsz! Azt akarod megtudni, továbblépett-e már.

– Nem igaz! – pattantam fel a székről, és kikaptam Claire kezéből a papírt. – Még huszonnégy órája sincs, hogy meghaltam, te szerencsétlen!

– Akkor halljuk, pontosan mikor is haltál meg, pártában maradt kisasszony?

– Tegnap. Március 23-án, pénteken este fél nyolckor.

– Mit szólnál, ha azt mondanám – vontam fel Claire ceruzavonal vékonyágú szemöldökét –, hogy ma április 27., vasárnap van?

– Azt, hogy hazug disznó vagy.

– Igen?

Félreálltam, hogy helyet adjak Claire-nek, aki kotorászni kezdett a Brian által a padlóra száműzött újságkupacban.

– Aha! – lobogtatta meg az orrom alatt a *Daily Herald* egyik számát. – Íme, a bizonyíték!

Kitéptem az újságot a kezéből.

– Hadd nézzem!

Április 27. vasárnap – állt az újság jobb felső sarkában. Nagyot nyeltem, és leültem. Claire-nek igaza volt.

– Brian – suttogtam –, hogy lehet ez? Hogy telhetett el ilyen gyorsan egy hónap?

– Odafönt csak az örökkévalóság létezik – bökött az ég felé Brian a hüvelykujjával, miután visszatette a bögrét az asztalra. – Az idő ismeretlen fogalom.

– Akkor igaz, hogy már egy hónapja halott vagyok?

– Attól tartok, igen.

– Szegény kis Lucy! – szólalt meg Claire az ajtóban. – Most be vagy tojva, hogy Dan már továbblépett, ugye?

– Brian – mondtam, ügyet sem vetve a csajra –, szeretném megnézni a szobámat.

– Persze.

Azt hittem, Claire mind a tíz fekete karmával nekem esik, amikor elmegyek mellette. Ilyesmire ugyan nem vetemedett, de amikor elindultam az emeletre, utánam súgta:

– Vénlány maradtál!

Hátrafordultam.

– Légy szíves, rakd össze a mondatot: te elmész picsába ám.

Claire felvonta a szemöldökét, és rám meredt. Álltam a tekintetét, nem akartam meghunyászkodni. Mindig is jól tudtam farkasszemet nézni. Még a macskánkon is túltettem.

– Az *a*-t kihagyta, Lucy.

Jaj!

– A szobád – közölte velem ünnepélyesen Brian, miután villámgyorsan felrobogtam a lépcsőn – az enyém mellett van.

– Szuper! – lihegtem. – Ennek örülök.

És ez így is volt, bár Brian ajtaja alól fura záptojásszag szüremlett ki. Minél távolabb vagyok Claire-től, annál jobb, gondoltam. Nem szívesen vallottam volna be, de Claire beszólása, miszerint

kémkedni akarok Dan után, nagyon szíven ütött. Természetesen egy szó sem volt igaz az egészből. Dan szeretett, feleségül akart venni, és csak egy hónapja voltam halott. Lehetetlen, hogy a szerelmem már is továbblépett volna.

– Ejha! – mondta elismerően Brian, amint átvágott a szobámon, és leült az ágyra. – Látom, szereted a csecsebecséket.

Miféle csecsebecséket? Miről hadovál itt ez az alak? Te jó isten! Az ott nem Dan cipője a szennyeskosár mellett? És az a hatalmas rózsaszín plüsslefánt az ágyon – ugyanaz lenne, amit Dan lőtt nekem a brightoni vurstliban? De ezzel még nem volt vége. Az egyik éjjeli szekrényen ott állt Dan kontaktlencse-folyadékja meg PSP-je egy rakat CD társaságában, míg az én térfelemen egy félbehagyott könyv, egy doboz papír zsebkendő meg egy fél pohár víz szépen elrendezett együttesét láttam. Úgy megszédültem, hogy bele kellett kapaszkodnom az ajtófélfába.

– Ez az én szobám – szólaltam meg. – Az enyém és Dané.

Brian furcsán nézett rám.

– Igen. Mondtam, hogy a szobádba viszlek.

– De ez pontosan ugyanúgy néz ki, mint amikor meghaltam.

– Állat, nem? – Brian akkorát csapott az ágyra, hogy megnyikorodtak a rugók. – Nem tudom, hogy csinálják, de mindenki, aki idejön, a pontos mását kapja annak a szobának, ahol a halála előtt élt.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Talán úgy gondolják, ez segít a beilleszkedésben.

Egészen elborzadtam a látványtól; mintha a *Big Brother* folytatásában szerepeltem volna, ahol, ahelyett, hogy ostoba feladatokat adnak a résztvevőknek, aztán kiszavazzatják őket, megölnék, és azzal kínoznak, hogy élethűen felidézik a régi életed.

– Ezek betegek.

Brian felállt az ágyról, és elindult felém. Egy szörnyű pillanatig azt hittem, meg akar ölelni. De szerencsére minden kitérő nélkül elhaladt mellettem, és benyitott a saját szobájába.

– Én értékeltem a gesztust – felelte, miközben eltűnt az ajtó mögött. – Hiányoztak a vonatos posztereim.

Már éppen utána akartam menni, amikor halkan megnyikordult a lépcső. Ijedten rezzentem össze, és beütöttem a csípőmet a fésülködőasztalba. Felszisszentem a fájdalomtól, és miközben hétrét görnyedve dülöngéltem jobbra-balra, majdnem levertem az ékszeres dobozkámat. A doboz pontosan ott állt, ahol hagytam. A teteje mindig nyitva volt, mert egyszer leejtettem a földre, és azóta nem lehetett becsukni. Csurig volt összegabalyodott nyakláncokkal meg felemás, örökre párjukat vesztett fülbevalókkal, a kupac tetején pedig az az ezüst-jáde karkötő billegett bizonytalanul, amit Dantól kaptam a születésnapomra. A bal kezem gyűrűsujjára siklott a tekintetem. Jaj, ne! Hova lett az eljegyzési gyűrűm?

Beletűrtam a dobozba – csak úgy röpködtek a fülbevalók meg a nyakláncok. Hol lehet a gyűrűm? Hova tűnt? Sorban kihúzogattam a fiókokat, és a földre borítottam a tartalmukat. Világosan emlékeztem, hogy amikor elbúcsúztam Dantól az ajtóban, még rajtam volt, aztán... aztán... levetkőztem, és átmentem a fürdőszobába. Könyörgöm, gondoltam magamban, miközben az éjjeliszekrény felé robogtam, könyörgöm, legyen ott!

Ott volt: vékony platinakarika egyetlen princess csiszolású gyémánttal. Dan választotta egy Bond Street-i ékszerboltban, és végig a zsebében rejtegette, amikor tavaly New Forestben kempingeztünk.

Elfáradtam az utazástól; csak arra vágytam, hogy végre bemáshassak a sátorba, és kialudhassam magam, de Dan mindenáron tábortüzet akart rakni.

– Jó buli lesz – győzködött, azzal benyúlt a hátizsákjába, és egy öngyújtót, egy kis köteg aprófát, két fémnyársat meg egy csomag pillecukrot húzott elő belőle. – Nézd, a csillagok is előbújtak! Minden adott egy hangulatos cukorsütögetéshez.

Olyan meggyőzően mosolygott, és olyan izgatottan nézett rám, hogy nem bírtam nemet mondani. Nemsokára meggyújtottam a világ legkisebb tábortűzét, Dan pedig ezalatt pillecukrokat tűzött a nyársakra.

– Lucy! – szólalt meg a hátam mögül, miközben a tüzet pizskáltam.

– Hm?

– Lucy, kérsz egy cukrot?

– Mindjárt, csak...

– Lucy Brown...

Olyan lágyan mondta ki a nevemet, hogy beleremegett a szívem. Amikor hátrafordultam, fél térdre ereszkedett, és egy gyémántgyűrűt egyensúlyozott az egyik duci, rózsaszín pillecukor tetején.

– Lucy Brown, hozzám jössz feleségül?

A többire nem emlékszem – mindent elhomályosítottak a könnyek meg a csókok, a sok-sok könny és csók. Végül Dan lassan felhúzta a gyűrűt a bal kezem harmadik ujjára.

– Ha ez igent jelent – vigyorgott –, akkor én vagyok a világ legboldogabb embere.

Fölemeltem a gyűrűt az éjjeliszekrényről, és az ajkamhoz érintettem. Könnycseppek csurogtak végig az arcomon. Ha sikerül kibírnom a Leendő Szellemek Házában, és teljesíteni a küldetésem, tudom már, mi lesz az első dolgom. Megkeresem Dant.

CALLY TAYLOR

MENNYORSZÁG VÁRHAŦ

...de vajon ő megvár?

„Mesés... az ember legszívesebben egy szuszra kiolvasná.
Bájos, romantikus és nagyon mulatságos.”

KATE HARRISON

*Két kezem közé fogtam az arcát, és viszonzottam a csókot. Úgy éreztem,
ennél már nem is lehetne tökéletesebb az életem. Igazam volt...*

Lucy Brown repes a boldogságtól. Álmai férfijával – a kedves, jóképű,
szellemes Dannel – már az esküvőt tervezgetik, és minden,
amire a lány valaha vágyott, hirtelen kézzelfogható közelségbe kerül.

Az esküvő előestéjén azonban Lucy halálos balesetet szenved.

Két lehetősége van: hagyja, hogy elszakítsák élete szerelmétől,
és a mennybe megy, vagy örök életére Dannel marad... szellem képében.

Lucy egy percig sem habozik a válasszal: nem akar megválni Dantól.

De azért semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.

Ha Lucy szellem akar lenni, társat kell találnia egy vadidegen embernek ...

És amikor rájön, hogy Anna, akit a barátnőjének hitt, bármire képes,
hogy megszerezze magának az összetört és kiszolgáltatott Dant,
hirtelen felgyorsulnak az események...

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

elragadó